

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **D. D.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 marca 2025 r.,

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 listopada 2024 r., sygn. akt II WKK 64/24 (II AKa 287/23),

o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 19 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 287/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 17 października 2022 r., sygn. akt IV K 55/17,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

W dniu 26 kwietnia 2024 r. obrońca skazanego D. D. złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 kwietnia 2024 r. Dnia 29 maja 2024 r. przesłano temu obrońcy odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem dotyczącym kasacji, którego odbiór pokwitował w dniu 7 czerwca 2024 r. W dniu 6 lipca 2017 r. obrońca złożył kasację od ww. wyroku, do której nie zostało załączone upoważnienie do obrony podpisane przez skazanego. Zarządzeniem z dnia 23 lipca 2024 r. wezwano obrońcę do usunięcia wskazanego

braku formalnego kasacji, którego odbiór pokwitował w dniu 5 sierpnia 2024 r. W związku z tym, że obrońca nie usunął braku formalnego pisma procesowego w wyznaczonym terminie, lecz jedynie w dniu 12 sierpnia 2024 r. wystąpił o przedłużenie terminu wskazanego w wezwaniu, zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł obrońca skazanego, zaskarżając je w całości. Zarzucił mu:

1) rażące, mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania karnego, to jest obrazę art. 429 § 1 k.p.k., polegającą na odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 kwietnia 2024 r. wobec nieuzupełnienia braku formalnego w terminie, podczas gdy obrońca w pierwszej kolejności w dniu 12 sierpnia 2024 roku, (zachowując termin do uzupełnienia braku) złożył wniosek o przedłużenie terminu do złożenia upoważnienia do obrony, z uwagi na brak kontaktu ze skazanym, kolejno we wnioskowanym terminie uzupełnił brak poprzez przesłanie dokumentu, co prowadzi do uznania, że wymieniony środek odwoławczy został złożony z zachowaniem terminu;

2) błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przyjętych za jego podstawę, polegający na uznaniu, że obrońca skazanego nie zachował terminu do złożenia kasacji poprzez nieuzupełnienie braku formalnego, podczas gdy obrońca złożył wniosek o przedłużenie terminu do złożenia upoważnienia do obrony, dowód w załączeniu.

W konkluzji skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie i przekazanie do rozpoznania kasacji”.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zażalenie to nie jest zasadne.

Trafnie bowiem przyjęto w zaskarżonym zarządzeniu, że wobec niezłączenia do kasacji obrońcy upoważnienia do obrony podpisanego przez skazanego, należało wezwać autora tej skargi do uzupełnienia wskazanego braku. Pomimo odebrania w dniu 5 sierpnia 2024 r. przez obrońcę wezwania, brak ten nie został uzupełniony w określonym mu terminie, a zatem słusznie odmówiono przyjęcia kasacji (art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.). Podkreślić trzeba,

że o konsekwencjach niedochowania terminu wskazanego w wezwaniu do uzupełnienia braku obrońca został pouczone.

W uzasadnieniu zażalenia obrońca podniósł, że w dniu 12 sierpnia 2024 r., a więc z zachowaniem terminu do uzupełnienia braku, złożył wniosek o przedłużenie terminu do złożenia upoważnienia do obrony, z uwagi na brak kontaktu ze skazanym, zaś następnie we wnioskowanym terminie uzupełnił ów brak, co prowadzi w jego ocenie do uznania, że wymieniony środek zaskarżenia został złożony z zachowaniem terminu, przy czym w przeciwnym wypadku strona zostałaby pozbawiona uprawnienia wynikającego z ustawy, wobec szczególnych okoliczności.

Rzecz jednak w tym, że termin ten nie może zostać wydłużony przez organ, skoro ma charakter ustawowy. Tym bardziej nie może zostać wydłużony samodzielnie przez stronę procesu. W orzecznictwie przyjmuje się, że ma on charakter terminu nieprzywracalnego i nieprzekraczalnego (zob. np. postanowienia SN: z dnia 12 lutego 2021 r., IV KZ 8/21 czy z dnia 20 czerwca 2024 r., III KZ 19/24). Tożsame stanowisko prezentuje doktryna procesu. Tym samym powód niedochowania terminu nie ma na gruncie omawianej regulacji znaczenia prawnego, skoro nie chodzi tu o termin zawity. Okoliczność ta przemawia za trafnością zaskarżonego zarządzenia.

Zwrócić należy uwagę, że stronie pozostaje możliwość domagania się przywrócenia zawitego terminu do wniesienia kasacji, w sytuacji, gdy jego niedochowanie nastąpiło z przyczyn od niej niezależnych (art. 126 § 1 k.p.k.).

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]